

Nss nemusil zkoumati, zda tento předpoklad je správný, neboť i kdyby tomu tak bylo, nemusila by vždy skutečnost ta brániti pojišťovně, aby provedla případné přeřazení pojištěnce.

Zajisté jeví právní moc výměrů okr. nemoc. pojišťovny své účinky též proti pojišťovně. Leč nss vyslovil a odůvodnil již v nář. Boh. A 11.885/35 právní názor, že pojišťovna, nejde-li o zvláštní případy v zákoně uvedené, nebo podle všeobecných zásad přípustné, může nastupovati na zaměstnavatele novým platebním rozkazem, ukládajícím mu doplatky pojistného tenkrát, jsou-li tu podmínky, za nichž jest obecně přípustna obnova řízení. Co zde bylo řečeno o dodatečném předpisu pravoplatně již formalisovaného pojistného, platí stejně o dodatečném přeřazení do jiné mzdové třídy. Zásada v cit. nář. vyslovená jest ostatně stanovena v § 86 vl. nař. č. 8/1928 Sb., upravujícího správní řízení, v ten smysl, že vůči pravoplatným rozhodnutím správních úřadů vůbec jest za podmínek tam stanovených přípustna obnova řízení, zejména však tehdy, vyšly-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly míti vliv na obsah rozhodnutí, jež nabylo právní moci a o jehož změnu jde. Nelze proto okr. nemoc. pojišťovně odpírati právo, aby za podmínek pro obnovu řízení přeřadila pojištěnce do jiné mzdové třídy, nežli do níž byl již pravoplatně zařazen.

Stěžující si pojišťovna odůvodnila též svůj výměr o zmíněném přeřazení tím, že zjistila dodatečným šetřením nesprávnost v přihlášce udané mzdy Ludvíka K., a dala tím zřetelně najevo, že právě z tohoto důvodu — ob noviter reperta — má se za oprávněnu původní zařazení do mzdové třídy měniti.

Veden jsa nesprávným právním názorem, že stěžující si pojišťovna v důsledku právní moci již provedeného zařazení vůbec není oprávněna na něm něco měniti, nezabýval se žal. úřad již námitkou vznesenou v odvolání, že pojišťovna snížila na základě dodatečného vyšetření výšku mzdové třídy podle faktické mzdy, kterou pojištěnec měl, ač námitka ta vzhledem ke zmíněné přípustnosti změny pravoplatných rozhodnutí za podmínek pro obnovu řízení nebyla bez právní relevance. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.074.

Stavební právo (Čechy): Vlastník neparcelovaného pozemku, který z něho dílce odprodal, může býti uznán povinným, aby si vymohl dodatečně parcelační povolení pro celý původní pozemek.

(Nález ze dne 11. října 1935 č. 18.589/35.)

Prejudikatura: Boh. A 10.018/32.

Věc: Josefa Č. v M. proti zemskému úřadu v Praze o příkaz na předložení parcelačního plánu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost

D ů v o d y: Výměrem obecní rady v M. ze 14. ledna 1931 byla st-lka vyzvána vzhledem k tomu, že nepředložila parcelačního plánu na odprodané části pozemku v katastru obecním, aby předložila rozdělovací plán na veškeré odprodané části pozemku, jak k tomu byla podle §§ 10 a 11 stav. řádu pro Čechy povinna. Tento příkaz byl v cestě instanční nař. rozhodnutím potvrzen.

Spor, který stížnost, proti tomuto rozhodnutí podaná, vznáší před nss, soustřeďuje se na otázku, zda může vlastník pozemku, který jej soukromoprávními dispozicemi rozdělil na jednotlivé dílce, býti uznán povinným, aby si dodatečně pro původní pozemek vymohl povolení parcelační. St-lka to popírá, vycházejíc z názoru, že stav. úřad může požadovati podání žádosti o parcelaci jediné od toho, kdo se uchází o stavební povolení, nikoli však od toho, jemuž původní (reálně nerozdělený) pozemek vlastnický náležel.

Než nss musel uznati, že základní právní názor žal. úřadu je ve shodě se zákonem. Nař. rozhodnutí je zřejmě vybudováno na nář. Boh. A 10.018/32, jehož vývody i slovně sleduje. V tomto nálezu došel pak nss podrobným rozbořem § 10 stav. řádu pro Čechy k právnímu názoru, že v případě, kdy došlo k rozdělení pozemku za účelem zastavění jeho jednotlivých dílců, nemůže vlastník původního pozemku, který soukromoprávními akty zcizovacími rozdělení takové provedl, důvodně vzpírat se povinnosti vymoci si alespoň dodatečně stavebně-právní povolení parcelační.

Jde tedy o to, zda žal. úřad právem mohl usouditi na to, že v případě st-lčině šlo o rozdělení pozemku za účelem zastavění jeho jednotlivých dílců, neboť jediné tehdy, mají-li rozdělením pozemku vzniknouti staveniště, dopadá na majitele pozemku povinnost, založená na § 10 stav. řádu. Nař. rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že vlastník jednoho dílce, odprodaného z původního pozemku, podal žádost o stavební povolení. Stížnost tuto skutečnost nepopírá, ani nenamítá, že by zmíněná skutečnost neopravňovala žal. úřad dospěti k závěru, že pozemek st-lčin byl rozdělován za účelem stav. využití. Ale pak žal. úřad právem uznal st-lku povinnou, aby si vymohla pro původní pozemek povolení parcelační. Okolnost, že vlastník (nerozděleného) pozemku sám o stav. povolení nežádal, je nerozhodná, neboť povinnost z § 10 stav. řádu postihuje ho vždy, když kdokoli, jak správně praví nař. rozhodnutí, se uchází o stav. povolení na některém dílci, vzniklém z původního pozemku.

Vzhledem k právnímu názoru, výše zaujatému, není možno uznati důvodnou námitku stížnosti, jež dovozuje, že st-lka není legitimována žádati za parcelaci pozemku, který jí již nenáleží, a to proto, že povinnost vymoci si parcelační povolení dodatečně postihuje právě původního majitele pozemku a přesouvati tuto povinnost, plynoucí ze stav. řádu, na nabyvatele jednotlivého dílce původního pozemku je již proto nepřipustné, že nikoli tento, nýbrž právě majitel nerozděleného pozemku je původcem rozdělení, kterého zákon chce postihnouti.

Stejně bezdůvodnou je i další námitka stížnosti, dovozující, že st-lka nemá vůbec možnosti — nejsou již majitelkou jednotlivých dílců —

povinnosti jí uložené vyhověti, takže nař. rozhodnutí porušuje zákon, ukládá-li st-lce povinnost neproveditelnou. Nss nemohl uznati, že by splnění povinnosti, st-lce uložené, bylo absolutně nemožné. Je věcí st-lky, aby se postarala o vhodné prostředky, jimiž jí bude umožněno příkazu jí uloženému vyhověti. Shledává-li st-lka konkrétně nemožnost plnění v tom, že nemůže — nejsou již vlastníci pozemků — na pozemky vstupovati a vykonati potřebná jejich zaměření, sluší upozorniti, že za účelem sdělení parcelačního plánu není ani třeba na pozemky vstupovati, neboť plán lze sestaviti i na základě katastrální mapy. — —

Č. 12.075.

Cesty. — Stavební právo (Morava): Předpis § 7 odst. 2 siln. řádu mor. (zák. č. 5/1875 z. z. mor.) o přístavbách a přestavbách při veř. neerárních silnicích nedopadá na opravy tyčkových plotů.

(Nález ze dne 11. října 1935 č. 18.590/35.)

V ě c: Bohumil L. v N. (adv. Dr. Josef Šebor z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně o přestupek silničního řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Novém Městě na Mor. ze 6. října 1932 byl st-l potrestán pro přestupek § 7 odst. 2 zák. č. 5/1875 z. z. mor., jehož se dopustil tím, že dne 5. dubna 1932 provedl přestavbu tyčkové ohrady u své zahrady, která se rozprostírá vedle hrany silničního příkopu okresní silnice N.—M., aniž k tomu měl zvláštní povolení výjimky od stav. úřadu. Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto s odůvodněním, že i pouhá obnova plotu se pokládá za přestavbu ve smyslu § 7 odst. 2 siln. řádu a že je tedy k ní třeba povolení odchylky od ustanovení § 46 mor. stav. řádu, kterého však st-l neměl.

Stížnost je v zásadě vybudována na právním názoru, že povinnost, stanovená v § 7 mor. siln. řádu, zachovati při stavbách určitou vzdálenost od hrany veřejné silnice, nevzniká, jestliže se opravuje plot již dříve postavený, takže pak není ani povinnosti vymoci si povolení od příslušného úřadu k tomu, aby příslušná vzdálenost plotu od hrany silnice nemusela býti zachována.

Nss uvažoval o věci takto:

Paragraf 7 odst. 1 řádu silniční policie pro veřejné neerární silnice (zák. č. 5/1875 z. z. mor.) odkazuje stran otázky, jak daleko od veřejných silnic se mají stavěti nové budovy, na ustanovení § 64 stav. řádu pro Mor. (zák. č. 1/1870 z. z. mor.). Ve druhém odstavci cit. § 7 řádu siln. policie se pak ustanovuje, že vzdálenost od hrany silnice, nařízená ve stav. řádě, má se zachovati také tehdy, když se něco přestavuje nebo přistavuje, dále když se staví zdi druhu jakéhokoliv. Další (třetí) od-